

14. 5. 2010

ID: 62478

Vydání exekučního příkazu

Vydání exekučního příkazu je aktem, který je součástí provedení exekuce.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 7 Tdo 72/2010, ze dne 17.2.2010)

Nejvyšší soud projednal v neveřejném zasedání dovolání obviněného Mgr. O. K., proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. 6 To 97/2009, v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp. zn. 15 T 33/2008 a rozhodl tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. se zrušují rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. 6 To 97/2009, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 12. 1. 2009, sp. zn. 15 T 33/2008. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují také další rozhodnutí na zrušené rozsudky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Obvodnímu soudu pro Prahu 3 příkazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 12. 1. 2009, sp. zn. 15 T 33/2008, byl obviněný Mgr. O. K. uznán vinným trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zák. (zákon č. [140/1961](#) Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů) a odsouzen podle § 158 odst. 1 tr. zák., § 53 odst. 3 tr. zák. k peněžitému trestu ve výměře 100 000 Kč s náhradním trestem odnětí svobody stanoveným podle § 54 odst. 3 tr. zák. na 8 měsíců. Výrokem podle § 228 odst. 1 tr. ř. a podle § 229 odst. 2 tr. ř. bylo rozhodnuto o nároku na náhradu škody, který uplatnila poškozená J. P.

O odvoláních, která podali obviněný proti výroku o vině a dalším výrokům a státní zástupce v neprospěch obviněného proti výroku o trestu, bylo rozhodnuto rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. 6 To 97/2009. Z podnětu odvolání státního zástupce byl podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. a contrario rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 3 ve výroku o trestu doplněn tak, že obviněnému byl podle § 49 odst. 1 tr. zák., § 50 odst. 1 tr. zák. uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce soudního exekutora na 5 let, s tím, že jinak zůstal rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 3 nedotčen. Odvolání obviněného bylo podle § 256 tr. ř. zamítnuto.

Skutek, který soudy posoudily jako trestný čin, je ve výroku o vině popsán poněkud neurovnaně, nepřehledně a místy i nepřesně. V podstatě šlo o to, že obviněný jako soudní exekutor Exekutorského úřadu Praha 3, pověřený usnesením Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 14. 5. 2003, sp. zn. Nc 725/2003, provedením exekuce proti povinnému V. P., vedl exekuci proti majetku, který ve skutečnosti byl majetkem jeho manželky J. P. (od 1. 6. 2004 bývalé manželky). Podle těchto zjištění obviněný v rozporu s ustanoveními § 65, § 66 odst. 2 zákona č. [120/2001](#) Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), vydal dne 26. 2. 2004 exekuční příkaz k prodeji nemovitostí J. P. na adrese P., H., a dne 16. 3. 2004 exekuční příkaz k prikázání pohledávky ze dvou účtů J. P. vedených u Č. s. s., a. s., aniž by zkoumal vlastnická práva k nemovitostem a k účtům, a ač věděl, že provedení exekuce bylo odloženo rozhodnutím soudu ze dne 24. 6. 2004 (s právní mocí dnem 28. 7. 2004), pokračoval v jednání směřujícím k vymožení pohledávky, v důsledku čehož byly z účtů J. P. dne 12. 8. 2004 odepsány částky 77 824,40 Kč a 2 710 Kč, které byly vráceny dne 8. 10. 2004 s výjimkou částky 16 482 Kč představující státní podporu (tato částka byla vrácena Ministerstvu

financí).

Obviněný podal prostřednictvím obhájce v zákonné lhůtě dovolání proti rozsudku Městského soudu v Praze. Výrok o zamítnutí svého odvolání napadl s odkazem na důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. S ohledem na způsob formulace výroku o vině namítl neurčitost a nejasnost tohoto výroku, a to jednak z hlediska vymezení pozice povinného, jednak z hlediska otázky, zda za trestný čin bylo považováno pouze jednání spadající do stadia poté, co soud rozhodl o odkladu provedení exekuce, anebo i jednání zahrnující vydání exekučních příkazů. Odmítl trestní odpovědnost za to, že v době odkladu provedení exekuce byly z účtů J. P. odepsány uvedené částky, namítl, že šlo o chybu jeho koncipientky, a připustil pouze nedbalostní zavinění za nedostatečnou kontrolu jejího postupu. Jinak uplatnil obsáhlé námítky v tom smyslu, že vydání exekučních příkazů považoval za oprávněné, neboť je vydal s vědomím, že šlo o vymožení pohledávky vzniklé za trvání manželství V. P. a J. P., a s předpokladem, že majetek, jehož se exekuční příkazy týkaly, tvořil společné jmění manželů jak ve smyslu § 144 obč. zák., tak ve smyslu § 42 odst. 1 exekučního řádu. Vytkl, že soudy chybně posoudily vydání exekučních příkazů jako porušení ustanovení § 65, § 66 odst. 2 exekučního řádu, a vyjádřil názor, že exekuční příkaz je jen předběžným zajišťovacím instrumentem, jehož vydání se citovaná ustanovení netýkají, neboť se vztahují až na vlastní realizaci zvoleného způsobu exekuce, tj. postupu následujícího po vydání exekučního příkazu. Zvláště zdůraznil, že k účastníkům exekučního řízení, k věci jako takové ani k osobě J. P. neměl žádný subjektivní vztah, z něhož by vyplýval jeho úmysl způsobit škodu či získat pro sebe nebo pro jiného neoprávněný prospěch. Ohradil se proti tomu, jak soudy hodnotily stupeň nebezpečnosti posuzovaného činu. Poukázal na zásadu subsidiarity trestního postihu s tím, že měl být volán jen k odpovědnosti za kárné provinění. Obviněný se dovoláním domáhal toho, aby Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a aby přikázal Městskému soudu v Praze věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout.

Nejvyšší soud přezkoumal podle § 265i odst. 3, 4 tr. ř. napadený rozsudek i předcházející řízení a shledal, že dovolání je důvodné, byť se ztotožnil jen s částí uplatněných námitek.

Pokud je ve výroku o vině uvedeno, že obviněný byl pověřen „k vymožení pohledávky povinného V. P.“, jde o evidentní nepřesnost. Ve skutečnosti šlo o vztah mezi oprávněným, jímž byla Č. z. a r. b., a. s., a povinným, jímž byl V. P., a vymožena měla být pohledávka Č. z. a r. b., a. s., jako oprávněného, a nikoli „pohledávka povinného V. P.“. Jasně to vyplývá již ze samotného usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 14. 5. 2003, sp. zn. Nc 725/2003, jímž byla nařízena exekuce. Podle tohoto usnesení šlo o pohledávku Č. z. a r. b., a. s., ve výši 3 017 239,95 Kč s příslušenstvím.

Přestože je skutek popsán ve výroku o vině poněkud neurovnaně a nepřehledně, je jasné, že za trestný čin bylo považováno nejen jednání obviněného, které následovalo po vydání exekučních příkazů, ale i jednání, které spočívalo v samotném vydání exekučních příkazů. Patrné to je z té části výroku o vině, která obsahuje dikci „příčemž exekuční příkazy vydal v rozporu s ust. § 65 a § 66 odst. 2 zák. č. [120/2001](#) Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekučního řádu)“.

Trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zák. se dopustil veřejný činitel, který v úmyslu způsobit jinému škodu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu.

K naplnění zákonných znaků uvedeného trestného činu nestačí objektivně závadný výkon pravomoci veřejného činitele a zavinění ve formě úmyslu. Subjektivní stránka trestného činu se tu totiž nevyčerpává samotným úmyslem podle § 4 písm. a) nebo b) tr. zák. zahrnujícím to, že veřejný činitel vykonává svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu. Jednání veřejného činitele musí být zároveň vedeno pohnutkou „způsobit jinému škodu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch“. Jestliže z hlediska subjektivní stránky je zákonným znakem trestného činu také pohnutka, pak z toho vyplývá, že skutková část výroku o vině musí obsahovat konkrétní zjištění korespondující s tímto

zákonným znakem. Musí jít o konkrétní skutkovou okolnost vyjadřující to, co veřejný činitel závadným výkonem pravomoci sledoval, a tato okolnost musí být podřaditelná pod zákoný znak vymezující pohnutku činu.

Z tzv. právní věty výroku o vině je zřejmé, že soudy považovaly pohnutku jako zákoný znak trestného činu za naplněnou v té variantě, která je v zákoně vymezena dikcí „v úmyslu způsobit jinému škodu“. Skutková část výroku o vině však postrádá jakoukoli konkrétní skutkovou okolnost, která by odpovídala uvedenému zákonnému znaku. Ve skutkové části výroku o vině není žádné konkrétní zjištění v tom směru, co obviněný svým jednáním sledoval. K subjektivní stránce trestného činu se vztahuje jednak zjištění, podle kterého obviněný vydal exekuční příkazy „aniž by zkoumal vlastnická práva k nemovitostem a k účtům“. Toto zjištění rozhodně není způsobilé naplnit zákoný znak „v úmyslu způsobit jinému škodu“ a ukazuje spíše jen na nedůsledný, liknavý, povrchní, ledabylý či nedostatečně kvalifikovaný postup obviněného při zkoumání podmínek pro vydání exekučních příkazů. Dále se k subjektivní stránce trestného činu vztahuje zjištění, že obviněný pokračoval v jednání směřujícím k vymožení pohledávky „ač věděl, že provedení exekuce bylo rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 5odloženo“. Ani toto zjištění samo o sobě neodpovídá zákonnému znaku „v úmyslu způsobit jinému škodu“, neboť nijak nevyjadřuje, co obviněný svým jednáním sledoval, a je slučitelné i s takovými pohnutkami, které stojí mimo rámec zákoných znaků trestného činu.

Městský soud v Praze v odůvodnění napadeného rozsudku vysvětlil, že škodou, kterou utrpěla poškozená J. P. a ke které směřovalo jednání obviněného, bylo „nejen omezení vlastnického práva k nemovitosti a převod finančních prostředků z účtu J. P. na vlastní účet, ale i škoda způsobená poškozené nutností vylučovacími žalobami se domáhat nezákonnosti.... exekučních příkazů“. V návaznosti na to Městský soud v Praze poukázal na zjištění, která se týkala bližších okolností exekuce a která podle něho svědčila o „aroganci moci zjevné v přístupu k poškozené ze strany obviněného a jeho zaměstnanců“. Nejvyšší soud zásadně nevyklučuje, že škodou, ke které může směřovat jednání pachatele trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 tr. zák., může být i tzv. nemateriální škoda, avšak odpovědnost za tento trestný čin předpokládá, že posuzované jednání pachatele je skutečně vedeno pohnutkou způsobit takovou škodu. Nejvyšší soud také nemínil bagatelizovat obtížné postavení, v kterém se ocitla poškozená J. P. v důsledku jednání obviněného, ani necitlivé, přezíravé či přímo arogantní chování obviněného a jeho zaměstnanců, pokud k němu došlo, ovšem musí připomenout, že podstata odpovědnosti za trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele spočívá v jiných okolnostech.

V posuzované věci má prvořadý význam to, že společné jmění manželů ve vztahu povinného V. P. a jeho manželky J. P. bylo již v roce 1991 zrušeno pravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 17. 7. 1991, sp. zn. 8 C 133/91, na který navazovala dohoda o vypořádání společného jmění manželů ze dne 11. 10. 1991. Za této situace nemohla být v letech 2003-2004 exekuce proti povinnému V. P. provedena na majetku patřícím do společného jmění manželů, natož na majetku patřícím výlučně poškozené J. P., byť byla manželkou povinného. Nemovitosti a pohledávky z účtů, ohledně nichž obviněný vydal exekuční příkazy uvedené ve výroku o vině, netvořily společné jmění manželů, protože společné jmění manželů v té době již neexistovalo. Tu část dovolání, v níž obviněný odkazoval na ustanovení § 42 odst. 1 zákona č. [120/2001](#) Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, není možné akceptovat. Citované ustanovení připouští, aby exekuce na majetek patřící do společného jmění manželů byla provedena také tehdy, jde-li o vymáhání závazku, který vznikl za trvání manželství jen jednomu z manželů, a zároveň stanoví, že za majetek patřící do společného jmění povinného a jeho manžela se pro účely nařízení exekuce považuje také majetek, který tvoří součást společného jmění manželů jen proto, že byl smlouvou zúžen zákonem stanovený rozsah společného jmění manželů. Je však třeba zdůraznit, že v dané věci nebyl zákonem stanovený rozsah společného jmění

manželů zúžen s m l o u v o u mezi povinným V. P. a jeho manželkou a že společné jmění manželů tu bylo zrušeno r o z h o d n u t í m soudu. Ustanovení § 42 odst. 1 exekučního řádu proto vůbec nebylo v této věci aplikovatelné a nemohlo být podkladem pro provedení exekuce proti majetku J. P. jako manželky povinného.

Pro správné posouzení subjektivní stránky činu má podstatný význam zjištění, zda a zejména kdy se obviněný dověděl, že společné jmění manželů bylo zrušeno rozhodnutím soudů. Soudy sice konstatovaly, že obviněný se o zrušení společného jmění manželů dověděl od poškozené J. P., ale neučinily žádné jasné zjištění v tom směru, kdy se tak stalo. Přitom takové zjištění mělo zásadní význam, protože pokud by se ukázalo, že se obviněný o zrušení společného jmění manželů rozhodnutím soudů dověděl před vydáním exekučních příkazů, výrazně by to podporovalo úvahu o záměrném vedení exekuce proti majetku, který patřil výlučně poškozené a nemohl být postižen exekucí směřující ke splnění závazku povinného V. P. Z druhé strany vzato, jestliže by se obviněný o zrušení společného jmění manželů rozhodnutím soudů dověděl až po vydání exekučních příkazů, bylo by obtížné dovozovat u něho úmysl zahrnující neexistenci společného jmění manželů již v době vydání exekučních příkazů, a to jako okolnost vylučující postup podle § 42 odst. 1 exekučního řádu. Vzhledem k tomu, že oba exekuční příkazy byly vydány ve dnech 26. 2. 2004 a 16. 3. 2004, tedy s určitým časovým odstupem, je nutná otázka, zda obviněný věděl o zrušení společného jmění manželů rozhodnutím soudů, posuzovat ve vztahu ke každému z obou dat samostatně. Z dosavadních skutkových zjištění soudů je patrné, že iniciativu k tomu, aby se informace o zrušení společného jmění manželů rozhodnutím soudů dostala obviněnému, vyvinula sama poškozená J. P. za situace, kdy se dověděla, že na její majetek již je vedena exekuce. Z toho by se dalo logicky usuzovat, že poškozená se o exekuci dověděla nejspíše až v době po vydání exekučních příkazů, resp. alespoň prvního z nich, a tudíž i obviněný se až v této době dověděl od poškozené o zrušení společného jmění manželů rozhodnutím soudů. Důsledkem této varianty by ovšem bylo evidentní zpochybnění subjektivní stránky posuzovaného činu, pokud by měla spočívat v úmyslu provést exekuci na majetek, na který to nebylo přípustné, již v době vydání exekučních příkazů. To platí především ohledně exekučního příkazu postihujícího účty poškozené J. P.

I kdyby obviněný v době vydání exekučního příkazu ohledně nemovitostí poškozené J. P. nevěděl o zrušení společného jmění manželů rozhodnutím soudů a předpokládal, že společné jmění manželů existuje, byl tu další důvod, z něhož bylo jasné, že exekuce na tyto nemovitosti není možná. V exekučním příkazu, který vydal ohledně nemovitostí poškozené, obviněný identifikoval tyto nemovitosti zcela shodně s jejich identifikací v katastru nemovitostí. Je zřejmé, že obviněný vydal exekuční příkaz mimo jiné i na podkladě výpisu z katastru nemovitostí, jak to ostatně vyžaduje ustanovení § 66 odst. 2 exekučního řádu, podle něhož k provedení exekuce prodejem nemovitosti povinného může exekutor přistoupit, jen jestliže bude listinami vydanými nebo ověřenými státními orgány, popřípadě též veřejnými listinami notáře doloženo, že nemovitost je ve vlastnictví povinného. Přitom na listu vlastnictví bylo výslovně uvedeno, že vlastníkem nemovitostí je jen J. P. a že nabývacím titulem je darovací smlouva. Obsah listu vlastnictví tedy nijak nesvědčil pro závěr, že nemovitosti jsou ve vlastnictví povinného nebo ve společném jmění povinného a jeho manželky, a naopak byl s takovým závěrem v evidentním rozporu. Údaj o povaze nabývacího titulu, jímž byla darovací smlouva, pak očividně vylučoval možnost, že by nemovitosti byly ve společném jmění manželů, protože podle § 143 odst. 1 písm. a) obč. zák. majetek nabytý některým z manželů darem netvoří společné jmění manželů.

Pokud je ve výroku o vině uvedeno, že obviněný vydal exekuční příkazy v rozporu s ustanovením § 65 exekučního řádu, zjevně se to týká jen exekučního příkazu postihujícího účty poškozené J. P. Podle tohoto ustanovení nestanoví-li tento zákon (exekuční řád) jinak, použijí se na provádění exekuce příkázáním pohledávky přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu upravující výkon rozhodnutí příkázáním pohledávky. Příkázání pohledávky je upraveno v třetí hlavě šesté části

občanského soudního řádu, tj. v § 303 až § 320a. Ve výroku o vině již není uvedeno, které z ustanovení občanského soudního řádu, jejichž přiměřené použití přicházelo v úvahu, obviněný porušil. Odkaz na samotné ustanovení § 65 exekučního řádu, tj. bez souvislosti s některým z uvedených ustanovení občanského soudního řádu, je nedostatečný, protože nevyjadřuje, co konkrétně obviněný porušil.

V té části výroku o vině, která se týká postupu obviněného poté, co soud rozhodl o odložení exekuce, je uvedeno, že obviněný „pokračoval k vymožení pohledávky z exekučních příkazů, v důsledku čehož byly z účtů poškozené J. P. dne 12. 8. 2004 odčerpány finanční prostředky“. Odčerpání finančních prostředků z účtů poškozené však mohlo souviset jen s postupem navazujícím na exekuční příkaz vydaný den 16. 3. 2004, nikoli též s postupem navazujícím na exekuční příkaz vydaný dne 26. 2. 2004, neboť ten se týkal jen nemovitostí poškozené. Pokračování exekuce v době poté, co soud rozhodl o jejím odložení, přitom není ve výroku o vině, pokud jde o exekuční příkaz ze dne 26. 2. 2004, nijak konkretizováno.

Vážné pochybnosti vyvstávají o tom, zda vůbec bylo možné obviněnému přičítat odčerpání finančních prostředků z účtů poškozené J. P. v důsledku postupu, jímž nebylo respektováno rozhodnutí soudu o odložení exekuce. Samy soudy totiž zjistily, že listinu, na podkladě které byly prostředky odepsány z účtů poškozené, vyhotovila a bance odeslala Mgr. Eva Pavlíková (provdaná Hosmanová), exekutorská koncipientka, a to na základě všeobecně formulovaného zmocnění obviněného k vykonávání úkonů podle § 21 odst. 1 exekučního řádu. Nebylo zjištěno, že by takto postupovala z konkrétního podnětu obviněného, který by ji právě k tomu dal nějaký výslovný pokyn. Za tohoto stavu se soudy žádným přesvědčivým způsobem nevypořádaly s obhajobou obviněného, že k odeslání listiny, na jejímž podkladě banka odepsala prostředky z účtů poškozené, došlo pouhým nedopatřením koncipientky, která přehlédla rozhodnutí soudu o odložení exekuce, zvláště když tato obhajoba byla podporována zjištěním, že obviněný, na jehož účet byly prostředky připsány, je vrátil, takže byly dne 8. 10. 2004 připsány zpět na účty poškozené (s výjimkou částky představující státní podporu stavebního spoření, která byla vrácena Ministerstvu financí). Podle § 13 odst. 1 exekučního řádu exekutor řídí činnost exekutorského úřadu, který jeho jménem plní všechny úkoly potřebné k řádnému výkonu exekuční činnosti. Z tohoto ustanovení vyplývá odpovědnost exekutora za veškeré úkony exekutorského úřadu bez ohledu na to, kdo konkrétně je provede, tj. zda je provede exekutorský koncipient, exekutorský kandidát či jiný zaměstnanec exekutora. Jedná se však o odpovědnost majetkovou, pokud je postupem takových osob způsobena škoda, a o odpovědnost disciplinární, pokud je vadný postup uvedených osob následkem nedostatečné řídicí činnosti exekutora. Ustanovení § 13 odst. 1 exekučního řádu samo o sobě není dostatečným podkladem k trestní odpovědnosti exekutora, neboť trestní odpovědnost předpokládá splnění podmínek stanovených v trestním zákoně a tyto podmínky se ve vztahu ke každé osobě, jejíž odpovědnost přichází v úvahu, posuzují individuálně.

Pokud by k vydání exekučních příkazů nebo některého z nich došlo za okolností, které by odůvodňovaly odpovědnost obviněného za trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zák., nemohla by tato odpovědnost být nijak dotčena námitkami odvíjejícími se od názoru, že exekuční příkaz je pouhým předběžným zajišťovacím instrumentem, na který se nevztahují ustanovení § 65, § 66 odst. 2 exekučního řádu, a od názoru, že tato ustanovení se vztahují až na vlastní provedení exekuce. Namítaný názor není možné akceptovat. Vydání exekučního příkazu je postupem podle § 47 odst. 1 exekučního řádu. Ustanovení § 47 odst. 2 exekučního řádu stanoví, že exekuční příkaz má účinky nařízení výkonu rozhodnutí podle občanského soudního řádu a že podle exekučního příkazu se exekuce provede po právní moci usnesení o nařízení exekuce. Podle § 47 odst. 3 exekučního řádu proti exekučnímu příkazu není přípustný opravný prostředek. Podle § 47 odst. 4 exekučního řádu majetek, který je postižen exekučním příkazem, nesmí povinný převést na jiného, zatížit ho nebo s ním jinak nakládat, přičemž právní úkon, kterým povinný porušil tuto povinnost, je neplatný. Z toho všeho rozhodně nevyplývá, že by exekuční příkaz byl jen jakýmsi „předběžným

zajišťovacím instrumentem“, který by se vymykal z dosahu ustanovení § 65 exekučního řádu a jeho prostřednictvím z dosahu přiměřeného použití ustanovení občanského soudního řádu upravujících výkon rozhodnutí příkázáním pohledávky, resp. z dosahu ustanovení § 66 odst. 2 exekučního řádu upravujícího podmínky, za kterých může exekutor přistoupit k provedení exekuce prodejem nemovitosti povinného. Ustanovení § 47 odst. 1 exekučního řádu pojednávající o vydání exekučního příkazu je součástí hlavy III exekučního řádu, která je nazvaná „Provedení exekuce“. Již z toho je jasné, že vydání exekučního příkazu je aktem, který je součástí provedení exekuce. Ustanovení § 65, § 66 odst. 2 exekučního řádu jsou součástí hlavy IV exekučního řádu, která je nazvána „Způsoby provedení exekuce“. Citovaná ustanovení upravují zvláštnosti postupu při uplatnění jednotlivých způsobů exekuce, konkrétně při exekuci příkázáním pohledávky (§ 65), resp. při exekuci prodejem nemovitosti povinného (§ 66 odst. 2). Ze vzájemného vztahu hlavy III a hlavy IV exekučního řádu logicky vyplývá, že vydání exekučního příkazu spadá do stadia provedení exekuce a že ustanovení § 65, § 66 odst. 2 exekučního řádu musí být vždy dodržena již při vydání exekučního příkazu, a nikoli až někdy později. Názor prezentovaný v dovolání by ve svých důsledcích vedl k naprosto nepřijatelnému stavu, při němž by exekutor mohl vydat např. exekuční příkaz postihující nemovitost a teprve poté by měl povinnost zajistit si listiny dokládající vlastnictví povinného k nemovitosti. Neudržitelnost takového názoru je zjevná zvláště ve spojení s nepřipustností opravného prostředku proti exekučnímu příkazu (§ 47 odst. 3 exekučního řádu).

Z důvodů, které jsou zřejmé z předcházejících částí tohoto usnesení, Nejvyšší soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek je rozhodnutím spočívajícím na nesprávném právním posouzení skutku ve smyslu § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Proto Nejvyšší soud z podnětu dovolání obviněného zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze, zrušil i rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 3 jako součást řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, a zrušil také všechna další obsahově navazující rozhodnutí, která tím ztratila podklad. Nakonec Nejvyšší soud přikázal Obvodnímu soudu pro Prahu 3, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Obvodní soud pro Prahu 3 odstraní vady vytknuté tímto usnesením Nejvyššího soudu, posoudí, zda a v jakém rozsahu jsou splněny podmínky trestní odpovědnosti obviněného, a podle toho ve věci rozhodne.

© EPRAVO.CZ - Sbírnka zákonů , judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)